спокойна, ясна; но задъ тая яснота
и задъ усмивката на устните му свити
каточели слова неказани и скрити
понявга трепваха . . . на нещо тайно знакъ?
Те само трепваха и скриваха се пакъ. . .
Отъ десно стареца самичкия ступанинъ
бе седналъ, първенецъ почтенъ, Дойчинъ Диманинъ,
съ калъпенъ моравъ фесъ, до вежди схлупенъ чакъ,
подхапалъ во уста единътъ си мустакъ,
и дългия синджиръ на златний си часовникъ
увивайки на пръстъ. Като добъръ къщовникъ,
самичъкъ рядко той отваряше уста,
и не пребиваше на гостите речьта.

Но и за него пъкъ наваксваше Белина.
Започналъ беше той, и вече презъ стотина
предмета претърчалъ, въ Еллада ходилъ чакъ,
къмъ прежний разговоръ да свърне смогна пакъ
отново, и така захвана да разправя:
— „То тъй е. Умному и мало довелява,
що има стара речь. Но нейсе. То се знай,
че всичко на света си има своя край!
Отъ памтивекъ до днесъ и опитъ и наука
доказуватъ това . . . Дълбока е поука
на еллинский мъдрецъ въ безценните слова:
достойний мъжъ не се познава по това
какво започва, но отъ де и какъ започва, —
дали по правий пътъ кормилото насочва,
или така на свосъ . . . Какво, например, стана
съ ония дето все минаваха Балкана?
Язъкъ и туй за туй! Не му е пътъ отъ тамъ,
презъ Дунава отвъдъ, отъ Влашко, — а отсамъ,
където й гнездото. Въ недрата на народа
ори и сей, и трай — хелбетя дò ще сгода
да цъвне и узрей . . . Дочакалъ тозъ колай,
запретвай сърпътъ — рязъ! и нà ти тебе край!“